

NORA
ROBERTS
WINTERGELUK

Vertaling Ineke van Bronswijk en Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1994 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Night Smoke*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1995 HarperCollins Holland
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Copyright © 1985 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Partners*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2004 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0442 6
ISBN 978 94 027 5905 1 (e-book)
NUR 302
Eersre druk november 2019

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Spel vol vuur

Hoofdstuk 1

Humeurig en doodmoe ging Natalie haar penthouse binnen. Het zakendiner had tot na middernacht geduurd. Toen had je toch naar huis kunnen gaan, hield ze zichzelf voor. Maar nee. Onderweg naar huis van het restaurant was ze langs kantoor gekomen, en ze had de verleiding niet kunnen weerstaan om nog een keer naar de advertenties te kijken waarin de opening groots werd aangekondigd.

Met de bedoeling om alleen maar een paar aantekeningen te maken, natuurlijk.

Waarom wankelde ze dan om twee uur 's nachts haar slaapkamer in, vroeg ze zich af. Omdat je niet goed bij je hoofd bent, Natalie, verzuchtte ze in stilte. Vooral omdat ze om acht uur alweer een afspraak had met haar verkoopleiders.

Geen probleem, verzekerde ze zichzelf. Wie had er nou slaap nodig? Zeker niet Natalie Fletcher, de tweeëndertig jaar oude dynamo die een nieuwe en veelbelovende divisie van Fletcher Industries aan het opzetten was.

Ze had al haar talent en ervaring en creativiteit in het opzetten van Lady's Choice gestoken. Straks zou de winst binnenstromen. Nu was er eerst de opwinding van de geboorte, de angstige verrukking over de eerste stapjes van haar troetelkind.

Haar troetelkind, dacht ze met vermoeide tevredenheid. Ze zou haar spruit in de watten leggen, geen moment uit het oog verliezen. En ja, als het nodig was, zat ze om twee uur 's nachts nog op kantoor.

Een blik in de spiegel leerde haar dat zelfs een dynamo slaap nodig heeft. Zelfs het laatste restje blusher kon niet verhullen hoe bleek ze was. Aan het begin van de avond had ze er met haar opgestoken haren elegant uitgezien, maar nu leek het kapsel de donkere kringen onder haar donkergroene ogen alleen maar te benadrukken.

Omdat ze trots was op haar energie en uithoudingsvermogen,

keerde ze de spiegel haar rug toe. Ze blies de blonde pony van haar voorhoofd en draaide haar schouders om de stijfheid te verminderen. Hoe dan ook, haaien slapen niet, hield ze zichzelf voor. Zeker niet als ze in zaken zitten. Toch was dit exemplaar geneigd om met kleren en al op bed te vallen.

Niets daarvan, dacht ze, terwijl ze haar jas uittrok. Efficiëntie en beheersing, daar ging het in zaken om. Ze schopte net haar schoenen uit toen de telefoon ging.

Daar heb je nu een antwoordapparaat voor, vertelde ze zichzelf, maar ze had de hoorn al in haar hand.

‘Ms. Fletcher?’

‘Ja?’ De hoorn tikte tegen de smaragden in haar oor. Haar hand kwam omhoog om de oorbelt uit te doen, maar bleef in de lucht hangen bij het horen van de paniek in de stem.

‘Met Jim Banks, Ms. Fletcher, de nachtwaker van het pakhuis. Er zijn problemen hier.’

‘Problemen? Is er ingebroken?’

‘Brand. Lieve hemel, Ms. Fletcher, alles staat in lichterlaaie.’

‘Brand?’ Met twee handen omklemde ze de hoorn. ‘In het pakhuis? Was er iemand binnen? Is er nu iemand binnen?’

‘Nee, *ma’am*, ik was alleen.’ Zijn stem brak. ‘Ik was beneden in mijn kantoor toen ik de ontploffing hoorde. Het klonk als een bom, of zoiets. Ik heb de brandweer gebeld.’

Nu hoorde ze ook sirenes op de achtergrond, kreten. ‘Bent u gewond?’

‘Nee, ik kon op tijd naar buiten komen. Grote goedheid, Ms. Fletcher, het is verschrikkelijk.’

‘Ik kom eraan.’

Natalie had er een kwartier voor nodig om vanuit de chique buurt waar ze woonde, het industrieterrein te bereiken. Uit de verte zag ze de brand al. De chaos was compleet. Mannen met besmeurde gezichten zeulden met slangen. Rook en vlammen kwamen uit gebroken ruiten. De hitte was enorm, zelfs van een afstand voelbaar, terwijl een ijzige wind haar rug belaagde.

Alles in het gebouw was verloren gegaan, dat wist ze nu al.

‘Ms. Fletcher?’

Een dikke man van middelbare leeftijd in een grijs uniform bleef voor haar staan.

‘Ik ben Jim Banks.’

‘O, ja.’ Ze gaf hem een hand. Zijn vingers trilden even erg als zijn stem. ‘Mankeert u niets?’

‘Nee, *ma’am*. Het is zo vreselijk allemaal.’

Zwijgend stonden ze samen naar de zwoegende brandweermannen te kijken. ‘Het rookalarm?’

‘Ik heb niets gehoord, alleen die explosie. Ik wilde naar boven, maar alles stond al in brand.’ Hij streek met een hand over zijn gezicht alsof hij zo de verschrikkelijke beelden weg kon vagen. ‘Alles. Ik ben naar buiten gerend en heb vanuit mijn auto de brandweer gebeld.’

‘U hebt gedaan wat u kon. Weet u wie er hier de leiding heeft?’

‘Sorry.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Die lui hebben wel wat beters te doen dan praatjes maken.’

‘Gaat u nu maar naar huis. Ik regel het verder wel. Als ik u nodig heb, bel ik u.’

Hij boog zijn hoofd. ‘Het spijt me vreselijk, Ms. Fletcher.’

‘U kunt het niet helpen. Fijn dat u me hebt gebeld.’

‘Dat is mijn werk.’ Na een laatste trieste blik op het gebouw sjokte hij weg.

Natalie bleef staan en wachtte.

Er had zich een menigte verzameld tegen de tijd dat Ry de onheilsplek bereikte. Een brand trok altijd toeschouwers, wist hij. Vuur had om de een of andere reden een grote aantrekkingskracht op mensen.

Hij stapte uit zijn auto – een slanke, breedgeschouderde man met vermoeide ogen, die de kleur hadden van rook tegen een winterse hemel. Zijn smalle, benige gezicht stond uitdrukingsloos. Ritmisch beschenen de zwaailichten het kuiltje in zijn kin, waar vrouwen zo dol op waren, hoewel hij er zelf een hekel aan had.

Hij zette zijn laarzen op de kleddernatte grond en stapte erin met

een handigheid die op een jarenlange ervaring wees. Hoewel de vlammen nog uit het dak sloegen, stelde zijn ervaren oog vast dat de brandweer het vuur bijna meester was.

Nog even en hij kon aan het werk.

Werktuiglijk trok hij het zwarte beschermende jack aan, waarmee hij zijn flanellen overhemd en jeans bedekte. Hij kamde met een hand door zijn ongetemde haar – diep donkerbruin haar, dat in het zonlicht een rossige gloed kreeg. Nadat hij een oude hoed op zijn hoofd had geplant, stak hij een sigaret op en trok hij zijn dikke handschoenen aan.

Onderwijl gleed zijn blik over het tafereel voor hem. Een man in zijn positie moest alles in ogenschouw nemen; het weer, de windrichting, de verhalen van de brandweermannen. Er moesten allerlei tests worden gedaan.

Om te beginnen moest hij echter op zijn ogen en zijn neus afgaan.

Het pakhuis was verloren, maar het was niet langer zijn taak om het te redden. Het was zijn taak om het hoe en het waarom boven tafel te krijgen.

Aandachtig bestudeerde hij de menigte.

De nachtwaker had de brandweer gebeld. Die man moest hij dus ondervragen. Op elk gezicht bleef Ry's blik even rusten. Opwinding was normaal, en dat las hij op veel gezichten. Datzelfde gold voor verbijstering en afschuw.

Toen viel zijn blik op de blonde vrouw.

Ze stond een eindje bij de rest vandaan strak voor zich uit te starren. De wind trok lokken blond haar los uit haar kapsel. Dure schoenen, zag Ry, en op deze plek al even misplaatst als haar fluwelen jas en gesoigneerde gezicht.

En wat voor gezicht, ging het door hem heen terwijl hij de sigaret nogmaals naar zijn mond bracht. Een bleke ovaal, zoals van een camee. Ogen... De kleur kon hij niet zien, maar ze waren donker. Bij haar zag hij geen opwinding, geen afschuw. Boosheid, misschien, ook al was dat niet evident. Ze was een vrouw met weinig emoties, of ze wist ze heel goed in toom te houden.

Een roos uit een glazen kas, besloot hij. En wat deed zij uitgerekend op deze plek om vier uur 's ochtends?

'Hé, Piasecki.' Inspecteur Holden kwam, besmeurd en nat, een sigaret bietsen. 'Je houdt een pakje van me te goed.'

Ry kende Holden en hield hem zijn pakje voor. 'Dus jullie hebben de boel onder controle?'

'Ja, maar vraag niet hoe.' Holden hield zijn handen rond het vlammetje van de aansteker. 'Dat gebouw brandde al als een lier toen we kwamen. De nachtwaker belde om tien over half twee. De eerste en tweede verdieping zijn helemaal uitgebrand. Jij moet waarschijnlijk op de eerste verdieping zijn.'

'Ja?' Hoewel de brand nu bijna was bedwongen, wist Ry dat de brandweer er een flinke klus aan gehad moest hebben.

'Er lagen resten van licht ontvlambaar materiaal op de trap. Waarschijnlijk is het vuur daarmee aangestoken, maar niet alles is in vlammen opgegaan. Dameslingerie.'

'Wat?'

'Dameslingerie,' herhaalde Holden grijnzend. 'Nachtjaponnen en slipjes. Dat werd hier opgeslagen. De boel is op de grond gegooid, samen met doosjes lucifers, maar niet alles is verbrand.' Hij gaf Ry een klap op de schouder. 'Veel plezier. Hé, jij daar,' brulde hij naar een jonge brandweerman. 'Blussen we die brand, of sta je te dromen? Je moet ze voortdurend in de gaten houden, Ry.'

'Vertel mij wat.'

Vanuit zijn ooghoeken zag Ry zijn kasbloempje naar een brandweerauto lopen. Hij en Holden gingen uiteen.

'Kunt u me misschien iets meer vertellen?' vroeg Natalie een uitgeputte brandweerman. 'Hoe is het vuur ontstaan?'

'Dame, ik heb die brand net geblust.' Hij zat op de treeplank, niet langer geïnteresseerd in het smeulende pakhuis. 'Wilt u meer weten?' Hij gebaarde met zijn duim naar Ry. 'Vraag het de inspecteur maar.'

'Dit terrein is verboden voor het publiek,' zei Ry achter haar rug. Toen ze zich naar hem omdraaide, zag hij dat haar ogen groen waren, jadegroen.

‘Toevallig is het mijn terrein.’ Haar stem klonk koel, net als de wind die door haar haren speelde. ‘Mijn pakhuis,’ verduidelijkte ze. ‘Mijn probleem.’

‘Is dat zo?’ Ry bekeek haar nog wat beter. Ze had het koud. Maar haar rug was kaarsrecht, en haar fijn gevormde kin was fier geheven. ‘En u bent?’

‘Natalie Fletcher. Dit gebouw en alles erin is van mij. En ik wil graag antwoorden.’ Ze trok een fraai gevormde wenkbrauw op. ‘En u bent?’

‘Piasecki. Expert in brandstichting.’

‘Brandstichting?’ Haar mond viel open voordat ze zichzelf weer in de hand had. ‘U denkt dat het aangestoken was.’

‘Het is mijn werk om daar achter te komen.’ Hij keek omlaag, en zijn stem klonk bijna meesmuilend. ‘U bederft die schoenen, Ms. Fletcher.’

‘Mijn schoenen zijn wel het laatste –’ Ze zweeg abrupt toen hij haar arm pakte en haar meevoerde. ‘Wat moet dat?’

‘U staat in de weg. Dat is uw auto, neem ik aan?’ Hij wees op een glimmende cabriolet.

‘Ja, maar –’

‘Stap in.’

‘Zeer zeker niet.’ Ze probeerde hem af te schudden en merkte dat ze dan een koevoet nodig zou hebben. ‘Wilt u me alstublieft loslaten?’

Zij rook heel wat beter dan smeulende resten en natte puinhopen. Hij zoog zijn longen nog een keer vol en probeerde diplomatiek te zijn. Dat was niet zijn sterkste kant, bekende hij altijd vol trots.

‘Luister, u hebt het koud. Wat heeft het voor zin om hier in die wind te staan?’

Ze verstijfde. ‘Toevallig is het mijn pand. Of wat ervan over is.’

‘Prima.’ Ze zouden het op haar manier doen, want dat kwam hem van pas. Wel beschermde hij haar met zijn lichaam tegen de ergste koude. ‘Is het niet een beetje laat om de inventaris op te nemen?’

‘Absoluut.’ Ze stak haar handen in haar zakken in een vruchteloze poging ze te warmen. ‘Ik ben gekomen nadat de nachtwaker me belde.’

‘En dat was om...’

‘Ik weet het niet. Een uur of twee.’

‘Een uur of twee,’ herhaalde hij, waarbij hij zijn blik opnieuw over haar heen liet gaan. Ze droeg een chique japon onder het fluweel, zag hij. De stof zag er zacht en duur uit, en had dezelfde kleur als haar ogen. ‘U bent nogal deftig gekleed voor een brand.’

‘Ik kwam van een dineetje, en ik heb er niet aan gedacht om me te verkleden voordat ik hierheen ging.’ Idioot, dacht ze, en grimmig keek ze naar wat er van haar eigendom over was. ‘Waar wilt u nou eigenlijk naar toe?’

‘Dat diner duurde tot twee uur?’

‘Nee, tot middernacht.’

‘Waarom dan nog steeds die kleren?’

‘Wat?’

‘Waarom hebt u dan nog steeds die mooie kleren aan?’ Hij stak een nieuwe sigaret op. ‘Afspraakje?’

‘Nee, ik ben langs kantoor geweest. Ik was net thuis toen ik werd gebeld.’

‘Dus van middernacht tot twee uur was u alleen?’

‘Ja, ik...’ Haar ogen werden tot spleetjes. ‘Denkt u soms dat ik hiervoor verantwoordelijk ben? Gaat het daarom? Hoe heet u eigenlijk?’

‘Piasecki,’ antwoordde hij met een glimlach. ‘Ryan Piasecki. En ik denk helemaal niets, Ms. Fletcher. Ik zet de dingen gewoon op een rijtje.’

Haar ogen stonden niet langer koel, maar konden elk moment ontvlammen. ‘Dan zal ik u nog een paar dingen vertellen. Dit gebouw en de inhoud zijn volledig verzekerd bij United Security.’

‘In wat voor zaken zit u precies?’

‘Fletcher Industries, Mr. Piasecki. U heeft er misschien wel eens van gehoord.’

Nou, en of hij ervan gehoord had. Onroerend goed, mijnbouw, scheepsbouw. Een welvarend bedrijf met een grote vestiging in Urbana. Maar grote bedrijven hadden, net als kleine, soms redenen om hun toevlucht te zoeken tot brandstichting.

‘U zwaait de scepter bij Fletcher Industries?’

‘Ik leid verschillende divisies, waaronder deze.’ Vooral deze, dacht ze. Dit was haar troetelkind. ‘In de lente openen we een aantal gespecialiseerde boetieks, en een postorderbedrijf. Een groot deel van mijn inventaris bevond zich in dit gebouw.’

‘Wat voor soort inventaris?’

Nu glimlachte ze zowaar. ‘Lingerie, inspecteur. Beha’s, slipjes, negligés. Zijde, satijn, kant. Het fenomeen is u wellicht bekend.’

‘Goed geraden.’ Ze rilde nu, en moest duidelijk moeite doen om haar tanden niet te laten klapperen. Haar voeten waren natuurlijk twee blokken ijs in die dunne schoentjes. ‘Luister, u bevriest hier. Ga naar huis. We houden contact.’

‘Ik wil weten wat er met mijn pakhuis is gebeurd. Wat er met mijn voorraad is gebeurd.’

‘Het gebouw is afgebrand, Ms. Fletcher. En van de voorraad is denk ik weinig over dat de zinnen zal prikkelen.’ Hij opende het portier. ‘En ik raad u aan uw verzekering te bellen.’

‘U weet wel hoe je iemand geruststelt. Echt een natuurtalent, Pia-secki,’ zei ze cynisch.

‘Helaas.’ Hij pakte een opschrijfboekje en een stompje potlood uit zijn borstzakje. ‘Geef me uw adres en telefoonnummer. Thuis en op de zaak.’

Natalie haalde diep adem voor ze hem de gevraagde informatie gaf. ‘Weet u,’ voegde ze eraan toe, ‘ik heb altijd een zwak gehad voor ambtenaren. Mijn broer is bij de politie in Denver.’

‘O, ja?’

‘Ja.’ Ze schoof achter het stuur. ‘En u bent er in een paar minuten in geslaagd om dat beeld geheel te veranderen.’ Ze sloeg het portier dicht, jammer genoeg zonder een van zijn vingers ertussen te krijgen. Na een laatste blik op het brandende gebouw reed ze weg.

Ry keek de achterlichten na en maakte nog een aantekening. Prachtige benen. Niet dat hij dat zou vergeten, peinsde hij. Maar een goede inspecteur hield alles bij.

Natalie dwong zichzelf twee uur te slapen en nam toen een ijskoude douche. In haar badjas belde ze haar assistente, die afspraken moest afzeggen of wijzigen. Met haar eerste kop koffie voor zich belde ze haar ouders in Colorado. Ze was aan haar tweede kop bezig tegen de tijd dat ze alles had verteld en hun bezorgdheid en adviezen had aangehoord.

Met kop nummer drie belde ze haar verzekering om af te spreken op de plek des onheils. Nadat ze met de laatste slok een aspirientje had ingenomen, kleepte ze zich aan voor wat een erg lange dag zou worden.

Bijna was ze de deur uit toen de telefoon ging.

‘Je hebt een antwoordapparaat,’ zei ze hardop tegen zichzelf toen ze ernaartoe sprintte. ‘Hallo?’

‘Nat, met Deborah. Ik heb het net gehoord.’

‘O.’ Balancerend op de leuning van een stoel wreef Natalie haar stijve nek. Deborah O’Roarke Guthrie was zowel familie als een dikke vriendin. ‘Het was zeker op het nieuws.’

Er was een lichte aarzeling. ‘Ik vind het echt vreselijk, Natalie. Is het heel erg?’

‘Dat weet ik nog niet. Vannacht leek het een ramp, maar ik ga er nu heen met iemand van de verzekering. Misschien valt er nog iets te redden.’

‘Wil je dat ik met je meega?’

Natalie glimlachte. Typisch Deborah. Alsof ze het niet al druk genoeg had met een baby, haar man en haar werk als hulpofficier van justitie.

‘Nee, maar lief dat je het aanbiedt. Ik bel je zodra ik iets meer weet.’

‘Kom vanavond gezellig eten. Dan kun je een beetje bijkomen.’

‘Graag.’

‘Laat het me weten als ik verder nog iets kan doen.’

‘Ik zou het wel fijn vinden als je Denver belt. Voorkom dat mijn broer en jouw zus hierheen komen om mij te redden.’

‘Dat zal ik doen.’

‘O, nog één ding.’ Onder het praten rommelde Natalie in haar tas. ‘Weet jij iets van inspecteur Ryan Piasecki?’

‘Piasecki?’ Er viel een stilte terwijl Deborah in haar geheugen groef. ‘Doet onderzoek naar brandstichting. Hij is de beste van de hele stad.’

‘Ja, dat zal wel,’ mompelde Natalie.

‘Denken ze aan brandstichting?’ informeerde Deborah voorzichtig.

‘Ik weet het niet. Ik weet alleen dat hij er was. Hij was grof en wilde me niets vertellen.’

‘Het kost tijd om de oorzaak van een brand vast te stellen, Natalie. Ik kan wel van mijn contacten gebruikmaken, als je wilt.’

Het was verleidelijk, de gedachte om die Piasecki een toontje lager te laten zingen. ‘Nee, bedankt. Nu nog niet, in elk geval. Ik zie je vanavond.’

‘Zeven uur,’ voegde Deborah er voor de zekerheid aan toe.

‘Ik zal er zijn. Bedankt.’ Natalie hing op en greep haar jas. Met een beetje geluk zou ze eerder ter plekke zijn dan de man van de verzekering.

Ze had geluk – althans op dat gebied. Toen Natalie stopte voor de afzetting van de brandweer, zag ze dat ze veel meer geluk nodig zou hebben om deze strijd te winnen.

Het zag er veel erger uit dan in het donker.

Het was een klein gebouw van slechts drie verdiepingen. De muren stonden nog overeind, zwart geblakerd en nog drijfnat. De grond lag bezaaid met verkoold en kletsnat hout, gebroken glas, verwrongen metaal. Er hing een scherpe lucht van rook.

Diep treurig dook ze onder de afzetting door.

‘Wat moet dat?’

Ze schrok en legde een hand boven haar ogen tegen de zon. Ik had het kunnen weten, dacht Natalie, toen ze Ry op haar af zag lopen.

‘Die afzetting is er niet voor niets, dame.’

‘Dat weet ik, maar dit gebouw is van mij, inspecteur. Volgens mij heb ik het recht om de schade op te nemen. Er komt zo iemand van mijn verzekering.’

Meewarig keek hij naar haar voeten. ‘Hebt u nou echt geen andere schoenen?’

‘Neem me niet kwalijk?’

‘Blijf hier.’ Binnensmonds mompelend beende hij naar zijn auto. Even later kwam hij terug met een paar kolossaal grote laarzen. ‘Trek deze aan.’

‘Maar –’

Hij pakte haar arm, waardoor ze haar evenwicht verloor. ‘Stop die belachelijke schoenen in die laarzen. Anders komt u geen stap verder.’

‘Oké.’ Ze stapte in de laarzen en voelde zich volkomen belachelijk.

De laarzen kwamen bijna tot aan haar knieën. Haar marineblauwe mantelpak met bijpassende wollen jas hoorden op de omslag van een tijdschrift thuis. Om haar nek glinsterden drie gouden kettingen.

‘De nieuwste mode,’ luidde zijn commentaar. ‘Even voor alle duidelijkheid, ik moet mijn werk kunnen doen, dus u komt nergens aan.’ Hij zei het terwijl hij wist dat hij het recht niet had om haar te weren en hij al een hele hoop had ontdekt.

‘Ik ben heus niet van plan om –’

‘Dat zeggen ze allemaal.’

Ze rechtte haar schouders. ‘Vertel me eens, inspecteur, werkt u in uw eentje omdat u het prettig vindt, of omdat niemand het langer dan vijf minuten met u uithoudt?’

‘Allebei.’ Hij zei het met een glimlach.

Die lach bracht een verbijsterende verandering teweeg – charmant, maar ook verdacht. Naast zijn mond meende ze zelfs vage kuiltjes waar te nemen.

‘Wat doet u bij een uitgebrand gebouw in kleren van vijfhonderd dollar?’

‘Ik...’ Met een geërgerde zucht knoopte ze haar jas dicht. ‘Ik heb de hele middag vergaderingen, en ik heb geen tijd om me te verkleden.’

‘Managers.’ Hij hield zijn hand op haar arm toen hij zich omdraaide. ‘Kom maar mee. Pas op, want echt veilig is het hier niet, maar u kunt wel kijken naar wat er over is. Ik ben nog niet klaar met mijn werk.’

Hij voerde haar mee door de gapende deuropening. Het plafond was een groot gat tussen de verdiepingen. Wat er naar beneden was gekomen, lag op een troosteloze hoop, nat en verkoold. Ze huiverde bij het zien van een paar gebroken etalagepoppen.

‘Ze hebben niet geleden,’ verzekerde Ry haar.

Haar blik ging van de poppen naar hem. ‘Dat u grapjes maakt, vind ik tot daaraan toe, maar –’

‘Brand is nooit een grapje. Pas op.’

Ze zag waar hij aan het werk was geweest, onder aan een gebroken binnenmuur. Er lagen een stuk gaas in een houten frame, een schepje dat wel kinderspeelgoed leek, een paar potten, een koevoet en een meetlint. Terwijl zij stond te kijken, trok Ry een stuk van de plint los.

‘Wat doet u?’

‘Mijn werk.’

Ze klemde haar kaken op elkaar. ‘Staan wij wel aan dezelfde kant?’

Hij keek op. ‘Misschien.’ Met een mes schraapte hij een laagje van het hout. Hij rook eraan, gromde iets, leek tevreden, en stopte het in een potje. ‘Weet u wat oxidatie is, Ms. Fletcher?’

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Min of meer.’

‘De chemische verbinding tussen een bepaalde stof en zuurstof. Dat kan langzaam gaan, zoals het drogen van verf, of snel. Hitte en licht. Eén vuur is snel. En door sommige dingen gaat het nog sneller.’ Hij schraapte verder en keek weer op. ‘Ruik maar.’

Weifelend deed ze een stap naar voren en rook.

‘Wat ruikt u?’

‘Rook, vocht... Ik weet het niet.’

Hij stopte het spul in de pot. ‘Benzine,’ zei hij, naar haar kijkend. ‘Kijk, een vloeistof loopt bijvoorbeeld in kieren in de vloer, onder een plint. En als het ergens achter zit, verbrandt het niet. Kijk eens naar deze plek, waar ik alles heb weggehaald.’

Ze bevochtigde haar lippen en bestudeerde het stukje vloer. Er was een zwarte vlek, net alsof er een schaduw in het hout was gebrand. ‘Ja?’

‘Dit patroon is net een kaart. Ik bekijk het laag voor laag, en dan kan ik op een gegeven moment precies vaststellen wat er is gebeurd.’

‘Bedoelt u soms dat iemand hier benzine over heeft gegoten en er een lucifer bij heeft gehouden?’

Hij zei niets, maar bukte zich slechts om een stukje verbrande stof op te rapen. ‘Zijde,’ stelde hij vast. ‘Zonde.’ Hij stopte het lapje in een metalen bus. ‘Als je maar genoeg licht ontvlambaar materiaal bij elkaar legt, vliegt de boel sneller in de fik. Alleen verbrandt het niet altijd.’ Hij raapte de cup van een beha op, nog bijna intact. ‘Wonderlijk, wat standhoudt, nietwaar?’

Weer had ze het koud, maar niet door de wind. Het kwam vanbinnen uit, en het was kwaadheid. ‘Als die brand is aangestoken, wil ik dat weten.’

Gefascineerd door de verandering in haar ogen, ging hij op zijn hurken zitten. Zijn zwarte jas hing open, waardoor zijn spijkerbroek, met versleten knieën, en een flanellen hemd zichtbaar werden. Hij was tussendoor niet meer weg geweest.

‘U krijgt mijn rapport.’ Hij stond op. ‘Vertel me eens hoe dit gebouw er vierentwintig uur geleden uitzag?’

Even sloot ze haar ogen, maar het hielp niet. De verwoesting liet zich niet uitwissen.

‘Er waren drie verdiepingen, elk van zo’n tweehonderd vierkante meter. IJzeren balkons en trappen binnendoor. Op de tweede verdieping werkten naaisters. Al onze artikelen zijn met de hand gemaakt.’

‘Reuze chic.’

‘Dat is het idee, ja. We hebben hier in de buurt nog een bedrijfspand, waar het meeste naaiwerk wordt gedaan. De twaalf machines hier boven waren alleen voor de afwerking. Links was een kleine kantine, er waren toiletten... Op de eerste verdieping lag linoleum, en daar hing de voorraad. Daar had ik een klein kantoor, hoewel ik meestal in de stad ben. De begane grond was voor inspectie, verpakking en verzending. De bestellingen voor de lente zouden binnen drie weken de deur uit gaan.’

Ze draaide zich om, zonder te weten wat ze van plan was, en struikelde over een stuk hout. Ry’s snelle reactie voorkwam dat ze viel.

‘Voorzichtig,’ mompelde hij.

Geschrokken leunde ze even tegen hem aan. Ze voelde zijn kracht, maar geen sympathie. Op dat moment had ze dat ook liever. ‘Er werkten hier zeventig mensen. Mensen die zonder werk zitten totdat ik de boel weer op poten heb.’ Met een ruk draaide ze zich om. Hij pakte haar armen om haar in evenwicht te houden. ‘En het is opzettelijk gedaan.’

Beheersing, dacht hij. Nu, daarvan was op dat moment geen sprake. Ze was even explosief als een voetzoeker. ‘Ik ben nog niet klaar met mijn onderzoek.’

‘Het is aangestoken,’ herhaalde ze. ‘En u denkt dat ik het misschien heb gedaan. Dat ik hier midden in de nacht met een blik benzine naar toe ben gegaan.’

Haar gezicht was vlak bij het zijne. Grappig, dacht hij, toen ze op die levensgevaarlijke hakken liep, was het hem niet opgevallen hoe lang ze was. ‘Dat kan ik me nauwelijks voorstellen.’

‘Misschien heb ik er iemand wel voor betaald,’ tierde ze. ‘Iemand die dit gebouw in brand moest steken terwijl er iemand in was? Maar ja, wat is nou één nachtwaker vergeleken met een vette schadevergoeding van de verzekering?’

Hij zweeg even, waarbij hij haar strak bleef aankijken. ‘Vertel het me maar.’

Woedend rukte ze zich los. ‘Nee, inspecteur, u moet het mij vertellen. En of u het nou leuk vindt of niet, ik ga u tijdens dit hele onderzoek volgen als een schaduw. Overal,’ benadrukte ze. ‘Totdat ik alle antwoorden heb.’

Ze beende naar buiten, waardig ondanks die plumpe laarzen. Inwendig nog steeds ziedend, zag ze een auto stoppen naast de hare. Ze wist wie het was, zuchtte, liep naar de afzetting en dook eronder door.

‘Donald.’ Ze stak haar handen uit. ‘O, Donald, wat een ellende.’

Hij pakte haar handen, terwijl zijn blik op het gebouw gericht was. Even bleef hij zo staan, haar handen in de zijne, hoofdschuddend. ‘Hoe kon dit nou gebeuren? De bedrading? Die is pas nog gecontroleerd.’

‘Ik weet het. Ik vind het zo erg. Al het werk wat je erin hebt gestoken.’ Twee jaar van zijn leven, dacht ze, en het hare. Allemaal in rook opgegaan.

‘Alles?’ Zijn stem trilde licht, en hij kneep in haar handen. ‘Is alles verloren gegaan?’

‘Hier wel, vrees ik. We hebben meer voorraden, Donald. Dit doet ons heus niet de das om.’

‘Jij bent taaier dan ik, Nat.’ Na een laatste kneepje liet hij haar handen los. ‘Dit was mijn grootste project. Jij was de president-directeur, maar ik voelde me de kapitein. En mijn schip is net gezonken.’

Natalies hart ging naar hem uit. Het was niet emotioneel zaken-doen, niet voor Donald Hawthorne, en niet voor haar. Dit nieuwe bedrijf was een droom, een nieuwe uitdaging, en voor hen allebei de kans om iets geheel nieuws te doen.

En de uitdaging om er een succes van te maken, voegde ze er in gedachten aan toe.

‘We zullen de komende drie weken keihard moeten werken.’

Aarzelend glimlachend keek hij haar aan. ‘Denk je echt dat het nog op tijd lukt, na dit?’

‘Ja, dat denk ik.’ Haar mond kreeg een besliste trek. ‘Het betekent oponthoud, meer niet. We moeten hier en daar wat verschuiven. Het accountantsonderzoek moet in elk geval uitgesteld worden.’

‘Daar kan ik nu zelfs niet aan denken.’ Hij knipperde met zijn ogen. ‘Allemachtig, Nat, de archieven.’

‘Ik denk niet dat er van de papieren hier nog iets te redden valt.’ Ze keek over haar schouder naar het gebouw. ‘Het maakt alles ingewikkelder, en we zullen er extra tijd in moeten steken, maar samen komen we er heus wel uit.’

‘Maar hoe moet dat dan met het accountantsonderzoek als –’

‘Dat moet even op een zacht pitje totdat we de boel draaiend hebben. We praten er straks op kantoor wel over. Zodra ik die man van de verzekering heb gesproken, kom ik naar de zaak.’ Nu al werkte ze in gedachten details uit, zette ze alles wat er gedaan moest worden op een rijtje. ‘Er moet in continudienst worden gewerkt, we bestellen nieuw materiaal, en we laten spullen uit Chicago en Atlanta komen. We zorgen dat het lukt, Donald. Lady’s Choice opent in april, wat er ook gebeurt.’

Zijn glimlach ging over in een grijns. ‘Als iemand het onmogelijke gedaan kan krijgen, dan ben jij het wel.’

‘Wij kunnen het,’ corrigeerde ze hem. ‘Nu wil ik graag dat je naar de zaak gaat en de telefoon pakt.’ PR was zijn sterkste kant, wist ze. Hij was soms wat al te impulsief, maar dat soort daadkracht had ze nu juist nodig. ‘Zet Melvin en Deirdre aan het werk, Donald. Dreig de distributeurs, betaal ze desnoods, onderhandel met de vakbonden, stel de klanten gerust. Ik weet dat ik het aan je over kan laten.’

‘Je kunt op me rekenen.’

‘Dat weet ik. Ik kom zo snel mogelijk. Met een zweep.’

Was dat een vriendje, vroeg Ry zich af toen hij zag dat de twee elkaar omhelsden. De lange, gedistingeerde zakenman met zijn knappe gezicht en glimmende schoenen leek precies haar type.

Zonder erbij na te denken noteerde hij het nummerbord van de Lincoln naast Natalies auto, waarna hij verderging met zijn werk.